

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: Y. H., narozené X, státní příslušnost X,
bytem X
zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

**v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve
vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost dne 6. 6. 2024,**

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 6. 6. 2024 žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování žalobkyniných práv a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žalobkyniny žádosti o dočasnou ochranu.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá určení, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni dne 6. 6. 2024 jako

nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo „Lex Ukrajina“), byl nezákonný.

2. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, neboť žalobkyně není osobou, na níž by se vztahovala dočasná ochrana ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Žalovaný nepřijetí žádosti odůvodnil tím, že žalobkyně byla v době od 23. 11. 2021 do 20. 3. 2022 držitelkou polského víza č. 02387682, typ D.
3. V žalobě uvedla, že bylo bez jakýchkoliv důvodných pochybností prokázáno, že je ukrajinskou státní příslušnicí, pobývajícím na Ukrajině přede dnem 24. 2. 2022. Žalobkyně spolu s žádostí o udělení dočasné ochrany doložila výpis ze svého bankovního účtu za období od 1. 11. 2021 do 29. 3. 2022, z něhož má plynout, že žalobkyně po celou dobu před invazí vojsk Ruské federace pobývala na Ukrajině a následně uprchla do České republiky. Polské vízum nikdy nevyužila, měla ho jen vylepené v pase. Žalobkyně dále namítá rozpornost a nepřezkoumatelnost sdělení o nepřijatelnosti její žádosti. Dle žalobkyně sám žalovaný připouští, že se žalobkyně v době zahájení invaze nacházela na území Ukrajiny. Mezi stranami tak není sporu o tom, kde se v době zahájení invaze žalobkyně nacházela. Žalobkyně má za to, že je osobou, na níž se vztahuje dočasná ochrana ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí, a proto zároveň nemůže být rozumných pochybností o tom, že splňuje podmínku uvedenou v § 3 odst. 1 Lex Ukrajina, podle kterého Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.
4. Žalobkyně také poukázala na to, že jí v ČR byla původně poskytnuta dočasná ochrana, a to i přesto, že správní orgán věděl, že má v cestovním pase polské vízum vylepené.
5. Současně žalobkyně uvedla, že za 2 roky, kdy pobývá na území ČR, se již plně integrovala, hovoří česky, je zaměstnaná a svými daňovými, sociálními a zdravotními odvody přispívá do veřejných rozpočtů. Není proto důvodu, aby pobývala v jiné zemi než České republice. Zároveň se nemůže vrátit do své domovské země, jelikož ta i nadále čelí invazi vojsk Ruské federace a s tím spojenému ostřelování a hrozila by jí tak vážná újma ve smyslu §14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“, příp. „AZ“). Rovněž nemůže vycestovat do Polska, jelikož platnost polského víza byla zrušena. Žalovaný tak měl postupovat nezákonně, když žalobkyninu žádost vrátil jako nepřijatelnou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný nejprve poukázal na důvody, pro něž má být žádost žalobkyně nepřijatelná. V první řadě uvedl, že žalobkyně nespadá pod kategorii v § 3 odst. 1, ani § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Žalobkyně sice dle žalovaného je státní příslušnicí Ukrajiny, nicméně jí nelze považovat za osobu pobývajícím na území Ukrajiny ke dni 24. 2. 2022, neboť v té době byla držitelkou platného dlouhodobého polského víza, ačkoliv se tou dobou zřejmě nacházela na území Ukrajiny. Dále žalovaný odkázal na možné rozdílné výklady prováděcího rozhodnutí, jež plynou z odlišnosti jazykových verzí předmětného prováděcího rozhodnutí.

7. Rovněž upozornil na to, že dočasná ochrana je spíše „rezervní“ pobytové oprávnění. Žalobkyně tak mohla odejít do Polské republiky, jelikož v rozhodné době měla platné tamní vízum. Dle žalovaného by bylo nesmyslné, aby prováděcí rozhodnutí Rady dopadalo na ty občany Ukrajiny, kteří se sice fyzicky nacházeli dne 24. 2. 2022 na území Ukrajiny, nicméně byli tam pouze krátkodobě (například na návštěvě), ale jinak na území států Evropské unie nebo na území jiného státu světa pobývají dlouhodobě, například na základě dlouhodobého víza, na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo dokonce povolení k trvalému pobytu. K tomu dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2024, č. j. 57 A 4/2023-151, který má potvrzovat jeho tvrzení.
8. K námitce žalobkyně, že je již dva roky držitelkou dočasné ochrany v ČR, uvedl, že samotný fakt, že byla žalobkyně držitelkou dočasné ochrany, nezpochybňuje. Dodal však, že o dočasnou ochranu žalobkyně nikdy nežádala a nebyl to žalovaný, kdo by jí dočasnou ochranu udělil. Žalobkyně se totiž stala její držitelkou ze zákona, žalovaný tudíž nikdy nezkoumal, resp. neměl možnost zkoumat, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany uvedené v § 3 odst. 1 Lex Ukrajina.
9. Žalovaný navrhl soudu žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Posouzení věci městským soudem

10. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobkyně výslovně souhlasila a žalovaný vyjádřil konkludentní souhlas s tímto postupem, když na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagoval [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud neshledal potřebu nařídit jednání, neboť o skutkových okolnostech věci, jež byly podloženy i listinnými podklady obou stran, nebylo mezi účastníky řízení sporu. Vzhledem k tomu, že posouzení důvodnosti žaloby závisí na vyřešení ryze právní otázky, vzal soud shodná tvrzení účastníků za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
11. Soud v první řadě považuje za nutné uvést, že žaloba je přípustná, což dovodila i judikatura správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, čj. 62 A 14/2024-37, či usnesení NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44). Pro samotné projednání věci je pak bez významu, zda je přípustnost žaloby dovozena pouze (resp. přímo) z čl. 47 pododstavce prvního Listiny základních práv EU či z čl. 29 Směrnice o dočasné ochraně (usnesení NSS č. j. 8 Azs 93/2023-37).
12. Žalobkyně se domáhá ochrany před nezákonným zásahem. Dle § 82 s. ř. s. se *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
13. Citované ustanovení vymezuje podmínky, které musí být nezbytně splněny k tomu, aby mohl soud vyslovit nezákonnost zásahu a žalobkyni poskytnout ochranu před nezákonným zásahem. Žalobkyně musí být přímo (1. podmínka) zkrácena na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo (5.

podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobkyni ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

14. Soud přitom musí nejprve zkoumat splnění čtvrté podmínky, neboť neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby (rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2007, čj. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, a ze dne 18. 12. 2019, čj. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS). Následně musí zkoumat včasnost žaloby a posoudit, zda došlo v posuzovaném případě k přímému zkrácení práv žalobkyně, a zda byl zásah zaměřen přímo proti žalobkyni, tj. zda byl zásah dostatečně individualizován. Teprve v případě splnění všech těchto podmínek se soud může zabývat žalobou věcně a posoudit, zda byl namítaný zásah nezákonný či nikoliv.
15. Soud se s ohledem na uvedené nejprve zabýval splněním podmínek řízení a poté nezákonností samotného zásahu.

1. Podmínky řízení

16. Žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že jí žalovaný vrátil žádost o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou. Vrácení žádosti směřuje přímo proti žalobkyni a vyústilo v neudělení dočasné ochrany, o níž žalobkyně žádala. Přitom nejde o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., ale o faktický úkon bez formalizovaného procesu spojený s vyznačením důvodu nepřijatelnosti přímo v žádosti a vrácením formuláře žadateli. V tomto případě sice nedošlo k vrácení žádosti obratem, ale fakticky byla žádost žalobkyně administrována a po vyhodnocení její nepřijatelnosti bylo žalobkyni zasláno sdělení o její nepřijatelnosti, nicméně ani toto „sdělení“ není možné v tomto případě považovat za rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 Azs 236/2016-38, a ve věcech dočasné ochrany judikatura citovaná v bodě 13 tohoto odůvodnění).
17. Žaloba je též přípustná a včasná. Žalobkyně nemá k dispozici žádný jiný právní prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.) a žalobu podala v subjektivní dvouměsíční lhůtě od dne, kdy jí žalovaný žádost vrátil jako nepřijatelnou (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).
18. Vzhledem ke splnění podmínek řízení se soud dále věnoval důvodnosti samotné žaloby.

2. Důvodnost žaloby

19. Žaloba je důvodná.
20. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb. je žádost o udělení dočasné ochrany *nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3.*
21. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni 24. února 2022 držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z*

důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

22. Podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí *toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: (a) existují závažné důvody se domnívat, že*
- a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;*
 - b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a*
 - c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
23. Podle čl. 28 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně členské státy *mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud*
- (a) existují závažné důvody se domnívat, že*
 - i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak je definují mezinárodní dokumenty vypracované za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů*
 - ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než ji tento stát přijal na své území jako osobu požívající dočasné ochrany;*
 - iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů; anebo*
 - (b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.*
24. Otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., se správní soudy již opakovaně zabývaly ve skutkově obdobných případech, přičemž dospěly k závěru, že zákon je v těchto ustanoveních o nepřijatelnosti žádosti v rozporu s unijním právem. Český zákonodárce totiž vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice o dočasné ochraně (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, ze dne 19. 3. 2024, č. j. 15 A 135/2023-29).
25. S výše uvedeným závěrem zdejší soud souhlasí a dále se tedy zabýval zásadními námitkami žalovaného.
26. Směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasné ochrany (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Tato úprava je projevem tzv. minimální harmonizace. Členské státy jsou povinny zajistit osobám požívajícím dočasné ochrany minimální standard vymezený směrnicí o dočasné ochraně. Členské státy navíc mohou těmto osobám poskytnout i podmínky příznivější. Z toho *a contrario* vyplývá, že členské státy nejsou oprávněny stanovit osobám požívajícím dočasnou ochranu podmínky, které by byly méně příznivé než ty, jež vymezuje směrnice o dočasné ochraně (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, bod 25).

27. Výčet důvodů uvedených v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, pro které je možno vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, je taxativní, přičemž mezi nimi není možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že měl žadatel platné vízum jiného členského státu (které navíc nevyužil). Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobkyně proto nemohlo být to, že žalobkyně měla v rozhodné době platné polské vízum. Takový důvod nepřijatelnosti by byl v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně.
28. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyně sice je státní příslušnicí Ukrajiny, nicméně jí nelze považovat za osobu pobývající na území Ukrajiny ke dni 24. 2. 2022, neboť v té době byla držitelkou platného dlouhodobého polského víza, ačkoliv sám uvedl, že se tou dobou zřejmě nacházela na území Ukrajiny.
29. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 18 A 54/2023-32, jasně plyne, že samotný fakt, že žadatel o dočasnou ochranu disponuje pobytovým vízem v jiném státě neznamená, že by tato osoba přestala žít ve své zemi – na Ukrajině (bod 18.). Naopak je nutné přistoupit ke zkoumání, zda toto pobytové oprávnění využila.
30. V nyní řešené věci je mezi stranami nesporné, že žalobkyně byla v rozhodné době (24. 2. 2024) na Ukrajině, přičemž se nejednalo o pouhou návštěvu, což dokládají také výpisy z bankovního účtu žalobkyně. Soud je názoru, že žalovaný zcela rezignoval na svou povinnost zjistit splnění podmínek pro přiznání dočasné ochrany a spokojil se s pouhou existencí polského víza, přičemž dále neřešil jeho faktické využití.
31. Stran odkazu na možné rozdílné výklady prováděcího rozhodnutí, jež plynou z odlišnosti jazykových verzí předmětného prováděcího rozhodnutí, soud uvádí následující. Městský soud si je vědom možných rozdílností v jazykových verzích jednotlivých překladů dotčeného prováděcího rozhodnutí (k tomu viz. také rozsudek městského soudu ve věci 18 A 54/2023, bod 32.). Neshledává je však v této věci relevantní, jelikož shledal pochybení žalovaného v nezkoumání využití polského víza ze strany žalobkyně. Za této situace je tak nadbytečné, aby se soud výkladem dále zabýval.
32. Soud konečně nepřehlédl, že žalobkyně též poukazovala na nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost sdělení o nepřijatelnosti žádosti. K tomu musí připomenout, že výše shledal, že nepřijetí žádosti představuje zásah, a nikoliv správní rozhodnutí. V případě nezákonného zásahu není možné hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti či jeho nesrozumitelnosti, jelikož tyto kategorie jsou vlastní pouze řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Tyto námitky jsou proto bezpředmětné.
33. Městský soud uzavírá, že v tomto případě došlo k nezákonnému zásahu ze strany žalovaného, který spočíval nepřijetí žádosti o dočasnou ochranu z důvodu existence platného polského víza žalobkyně. Na základě pouze této skutečnosti však nebyl oprávněn vrátit žalobkyni její žádost jako nepřijatelnou.

Závěr a náklady řízení

34. Soud z výše uvedených důvodů výrokem I. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný postupem dle § 87 odst. 2 s. ř. s. V souladu se stejným ustanovením soud výrokem II. zakázal žalovanému pokračovat v porušování žalobkyniných práv a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají. Žalovaný posoudí žalobkyninu žádost tak, že není nepřijatelná dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 65/2022 Sb., a bude postupovat dále dle tohoto zákona.

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení (od placení soudních poplatků byl osvobozena). Ty spočívající ve třech úkonech právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika k vyjádření žalovaného] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 3 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobkyně soudu nesdělil, že je plátcem DPH, proto se částka nákladů právního zastoupení dále nezvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce částku 10 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. ledna 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu